

S. M.

Prasa o adwokaturze

Palestra 19/11(215), 76-77

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

nie karę dyscyplinarną nagany, orzekła karę łączną nagany i dodatkową karę pieniężną w kwocie 2 000 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołał się obwiniony zarzucając, że dodatkowa kara pieniężna została mu wymierzona bezpodstawnie.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna uznała odwołanie za zasadne. Kara pieniężna nie była wymierzona w żadnym z podlegających łączeniu orzeczeń ani jako kara samoistna, ani jako kara dodatkowa, nie może więc

ona znaleźć się w orzeczeniu o karze łącznej. W danym wypadku może być zastosowana jedynie zasada absorpcji. Skoro zatem w obu sprawach orzeczone zostały kary nagany, to łączną karą może być tylko kara nagany. Dlatego też Wyższa Komisja Dyscyplinarna zmieniła zaskarżone orzeczenie jak wyżej.

Koszty postępowania odwoławczego obciążają Wojewódzką Izbę Adwokacką w X.

Opracował adw. W. Sutkowski

PRASA O ADWOKATURZE

Staraniem Instytutu Nauk Prawnych PAN wydawany jest w naszym kraju przez Wydawnictwo Ossolineum kwartalnik naukowy w języku rosyjskim pod nazwą: *Sowriemiennoje Polskoje Prawo*. W tegorocznym numerze drugim (kolejnym 26) tego periodyku został opublikowany na czołowym miejscu artykuł prezesa NRA dra Z. Czeszejki-Sochackiego pt. *Adwokatura w Polskiej Narodnej Rzespublikie*. Publikacja ta będzie zapewne dla zagranicznych kół naukowych i innych czytelników tego czasopisma cennym źródłem wiedzy o ustroju i funkcjach adwokatury w PRL. Należy dodać, że artykuł powyższy został opublikowany również w wersji francuskiej tegoż kwartalnika pod nazwą: *Droit polonais contemporain*.

*

Poglądy wyrażone w artykule Adama Józefowicza pt. *Zastępstwo procesowe* („Gazeta Sądowa” nr 19 z dnia 1 października br.) mają bliski związek z praktyką zawodową adwokatów. Z tego względu zajęte w artykule stanowisko zainteresuje niewątpliwie szczególnie tych członków zespołów adwokackich, którzy specjalizują się w problematyce prawnej stosunków pracy.

„Według przepisów kodeksu pracy — pisze m.in. autor — nie mogą być pełnomocnikami pracownika przed komisjami rozjemczymi i komisjami odwoławczymi do spraw pracy rodzajowo inne osoby niż wymienione w art. 258 § 1 i 270 § 1 k.p., a w tym w szczególności adwokaci i inne osoby uprawnione do zastępowania stron w postępowaniu cywilnym. Nie mogą one przyjąć zlecenia uprawniającego je do prowadzenia sprawy w postępowaniu przed komisjami rozjemczymi i odwoławczymi oraz występowania w imieniu i na rzecz pracownika. Adwokat może natomiast przyjąć zlecenie prowadzenia sprawy pracowniczej przed okręgowym sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Z przepisu art. 72 ustawy z dnia 23.X. 1974 r. o okręgowych sądach pracy i ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 39, poz. 231) wynika bowiem, że w sprawach nie uregulowanych tą ustawą do postępowania przed tymi sądami stosuje się odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej (w której znajduje się przepis art. 87 § 1) k.p.c. Pełnomocnictwo udzielone adwokatowi przed sądem pracy traci moc po uchyleniu zaskarżonego orzeczenia

i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu organowi orzekającemu. W celu uniknięcia wątpliwości — zaznaczył A. Józefowicz — w pełnomocnictwie powinno być wyraźnie zastrzeżone zastępstwo procesowe pracownika przez adwokata tylko przed okręgowym sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Jeżeli adwokat wykonujący zawód wniesie sprawę w imieniu pracownika do komisji rozjemczej lub odwoławczej do spraw pracy i dołączy pełnomocnictwo, należy — według autora — wyznaczyć sprawę na posiedzenie i wezwać pracownika do podpisania wniosku oraz stosownie do przepisu § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 25.X.1974 r. wyjaśnić mu treść obowiązującego przepisu art. 258 § 1 k.p. i zwrócić pełnomocnictwo pracownikowi. O czynności tej powinno się zamieścić wzmiankę w protokole posiedzenia”.

W dalszej części artykułu czytamy:

„Kodeks pracy nie wskazuje, kto może być pełnomocnikiem członka rodziny pracownika uprawnionego do złożenia wniosku o świadczenia przysługujące od zakładu pracy w związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (art. 257 k.p.). Wydaje się, że rozwiązanie tego zagadnienia powinno być analogiczne do unormowania zawartego w art. 258 § 1 i 270 § 1 k.p. Żadna inna osoba nie może być pełnomocnikiem wymienionego członka rodziny uprawnionego do złożenia wniosku przed komisją rozjemczą.”

Rozważając sprawę reprezentacji zakładu pracy przed komisjami rozjemczymi bądź komisjami odwoławczymi, A. Józefowicz wyraził zdanie, że zakład pracy może korzystać w postępowaniu przed tymi organami z pomocy pracowników obsługi prawnej (radcy prawnego). Pogląd ten zakwestionowała Redakcja „Gazety Sądowej” w przypisie do omawianego artykułu. W przypisie tym zauważa się, że „należy uznać za nadal obowiązujące (również pod rządem k.p.) zalecenie zawarte w § 13 ust. 2 załącznika Nr 2 do zarządzenia Nr 62 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3.VIII.1962 r. w sprawie ogólnych zasad organizacji obsługi prawnej przedsiębiorstw państwowych, zjednoczeń i banków państwowych”. W myśl tego przepisu „radca prawny nie powinien występować w sprawach przedsiębiorstwa przed zakładowymi komisjami rozjemczymi. Może jednak brać udział jako pełnomocnik dyrektora w tym wypadku, gdy w imieniu pracownika występuje inny pracownik wyznaczony przez właściwe organy związku zawodowego”.

Na marginesie omawianego artykułu nasuwa się uwaga, że pomimo wzmiankowanych ograniczeń adwokatów w zastępstwie procesowym w sprawach pracowniczych nie ma żadnych przeszkód do udzielania zgłaszającym się w zespołach adwokackich pracownikom możliwie jak najpełniejszych porad prawnych jako usługowych świadczeń odpłatnych. Żadne bowiem przepisy nie ograniczyły swobody adwokatów w poradnictwie prawnym również w zakresie zagadnień wynikających ze stosunków pracy.

S.M.